

VEROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

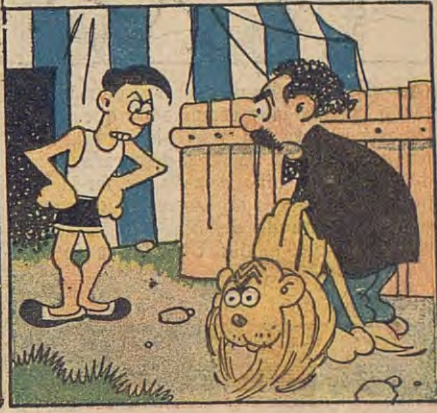
EL FAQUIR IMPROVISAT

Al Gran Circ no hi va la gent
i ho passen molt malament.

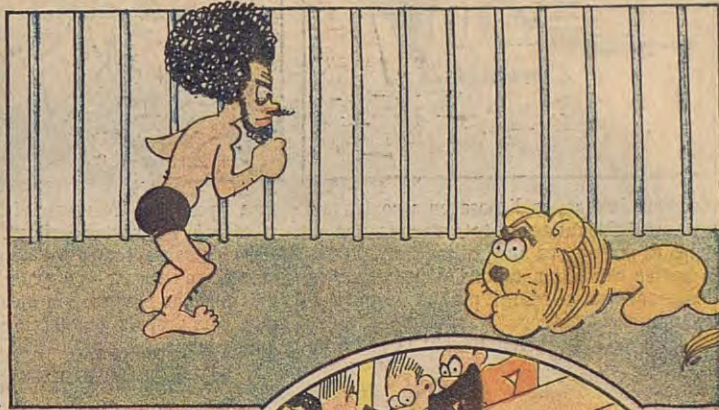
Veu anunciat Blacamà,
i pensa: El vaig a imitar.

Posa una pell de lleó
al seu contorsionadô.

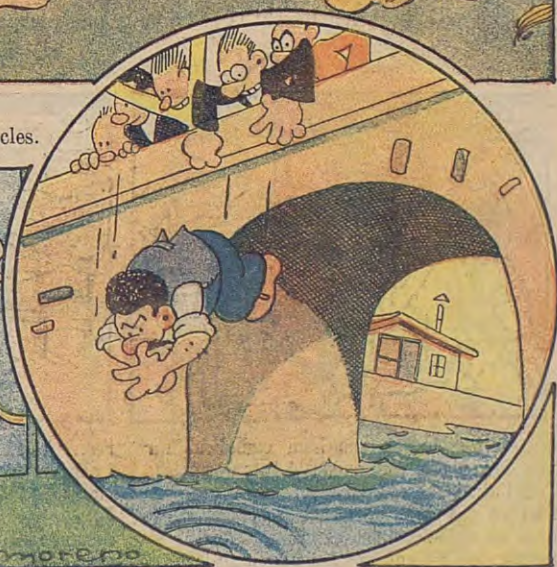

Vegin aquests espectacles
del faquir que fa miracles.

Però en entrar a la gàbia
el lleó no mostra ràbia.

I dóna una excusa vana
amb paraula ben humana.

Tot el públic, indignat,
l'empresari ha remullat.

:: :: Aventures a baix zero :: ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Dins aquella volta de glaç feia de mal estar-hi, perquè ja es comprendrà que, si bé els resguardava del vent glacial i de les contingències del temporal desencadenat al defora, no per això deixava de fer-hi un fred sense *modos*, i els nostres amics cercaven la manera de defensar-se'n. L'atzar vingué en son auxili: Un escamot de fo-

ques passaven a curta distància, i Tom, d'un tret certer, en tombà una. Corregueren a cercar-la i la introduïren arrossegant-la a la seva casa (?). Amb la tapa de llauna d'una capsa feren l'estufa, posant-hi greix de foca amb quatre blens que cremessin. I amb no pocs fastics i esgarriances, amb

unes cares com si anessin a prendre oli de ricina, es decidiren a menjar la llardosa carn de foca, que, com a carn, era peix, i com a peix, era carn i que de totes maneres feia fàstic. Finalment, fregiren com pogueren un parell de peixos pescats al forat... i s'adormiren, que bona falta els feia.

En despertar-se, i després de saborejar

novament la foca, es disposaren a continuar la recerca d'Amundsen, tota vegada que el temps es presentava amb millor cara. Però, no havien caminat una hora quan hagueren d'entornar-se'n al refugi perquè tornava a nevar intensament.

Allí s'entretingueren llevant la pell a la

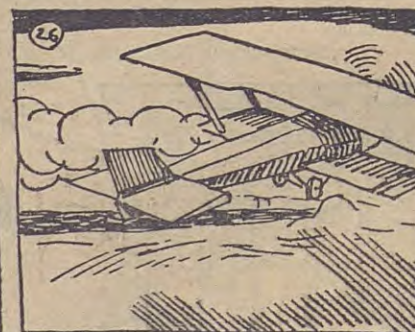
foca i pescant. Tom escriví les seves notes al carnet, i el nostre amic va fer el mateix. Però els sobrà temps per avorrir-se, impacientar-se i tornar-se a avorrir. Però valia més que s'ho prenguessin filosòficament perquè, com després pogueren patentisar, d'aquella manera encantats s'hi hagueren d'es-

tar quatre dies. Al final pogueren emprendre el camí, que a trossos es feia molt pesat, perquè amb la gran nevada el trepig era flonjo. Quina monotonial!... tot blanc, sempre el mateix. Els nostres aventurers vigilaven que no els sorprengué cap ós blanc, car sabien que ténen mals tractes.—¿Saps

que em sembla que ens hem embolicat un xic, de voler fer una excursió tots dos sols?, deia l'un, i l'altre responia:—Ara ja hi som i no és cas d'arrossar, si hem passat sis dies als gels, també sabrem passar-hi el temps que calgui fins a sortir a la nostra.—De sobte, Tom s'aturà:—¿No sents res?, preguntà al català.—No, no sento

res... A veure... sí... sí.—Pararen bé l'oïda, i com que cada cop s'apropava més, ho sentiren més distintament: era un aeroplà!... El veieren bé, però es perdé de vista sense donar mostra d'haver-los advertit. Però això no els contrarià, perquè ells no pretenien pas ésser recollits.—El que hem de fer és no badar, es digueren, que algú cerca

per aquestes mateixes direccions, i anant amb aeroplà ens passaran al davant.—I així, anant parlant i anant caminant, anaven fent hores de camí. El nostre amic advertí que una mena de castell de gel, que no semblava molt distant, en lloc d'aproximar-se, cada cop semblava més lluny.

(Acabarà.)

Cadascú el seu ofici

Dibuixos d'en CORNET

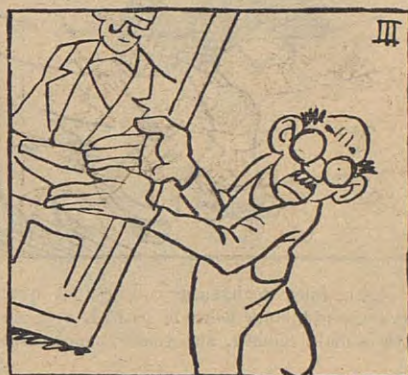
Per en GUILLEM D'OLORO

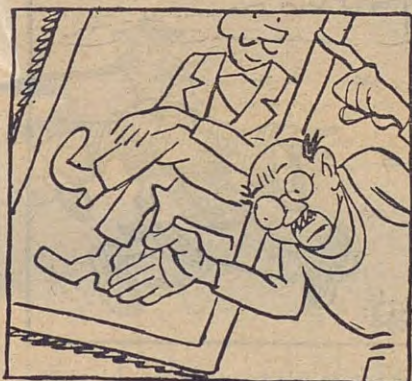
I
Un pintor renomnat
exposà un famós retrat.

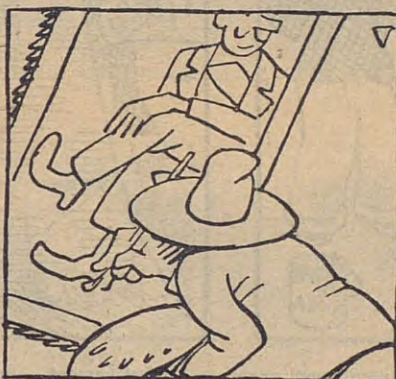
II
Entre el públic passejant
les crítiques va escoltant.

III
Es presenta un sabater
a exposar el seu parer.

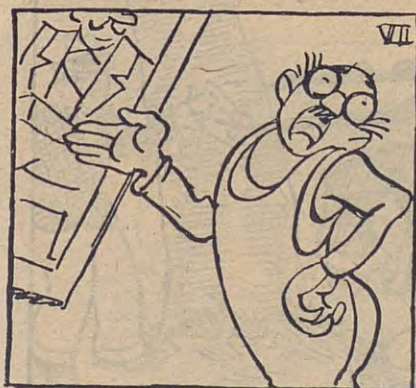
IV
—Veieu?, la sabata dreta,
del taló no està ben feta.

V
Quan el públic se n'anà
l'error el pintó arreglà.

VI
L'endemà, de bon matí,
torna el sabater allí.

VII
Veient l'error arreglat
s'omple tot de vanitat.

VIII
Ja critica sens mesura
altres parts de la pintura.

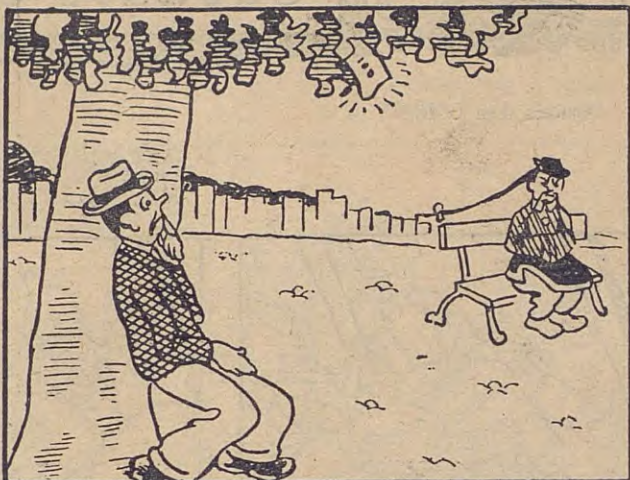

IX
L'atura el pintó, amb un mot:
—A tes sabates, pegot!

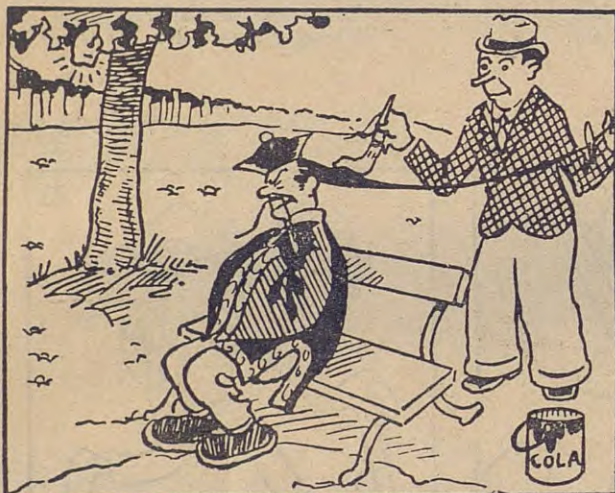
Un xinès que porta... cola

En Quimet acabava de cobrar unes quantes pessetes i les estava comptant per veure si les hi havien donat totes, quan, amb tota la mala sombra, una ventada se li emporta un bitllet.

Però el més gran és que li queda agafat entre les fulles d'un arbre. Queda pensant de la manera que l'agafarà.

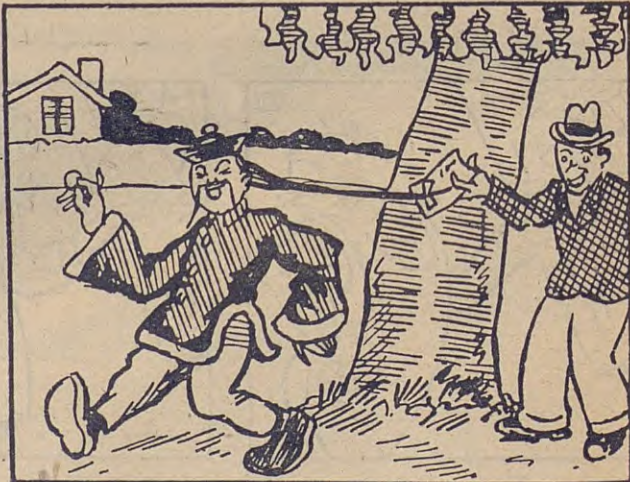
Amb això, un xinès que s'estava dormitant tranquil·lament prop d'allà on era ell, li dona la gran idea.

Efectivament, agafa un pot de cola i pinta la cua del xinès, anant-se a amagar darrera l'arbre. El xino, cansat de seure, es dirigeix cap al poble...

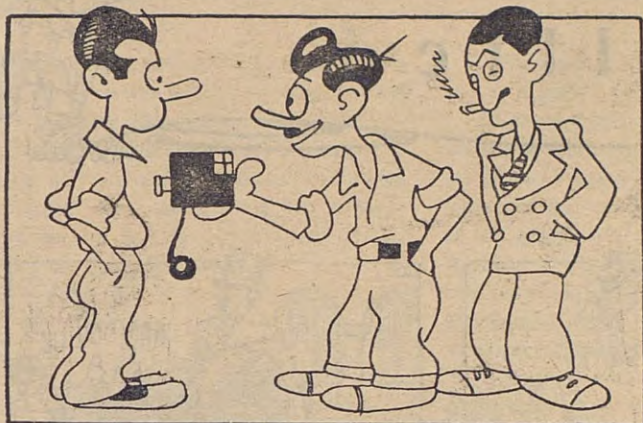

...i en passar per dessota l'arbre, en Quimet deixa caure una moneda. El xinès, com és natural, es decideix a collir-la...

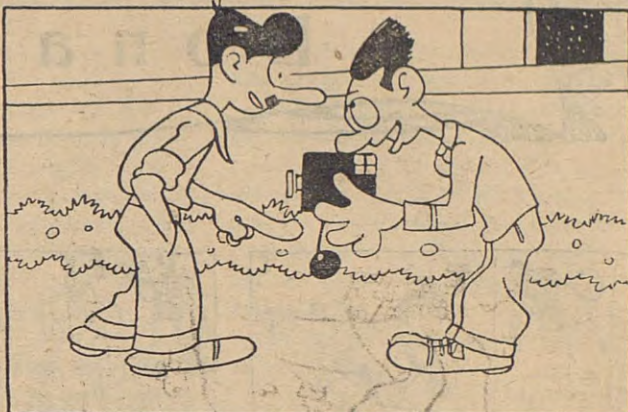

...sense veure que amb la cua agafa el bitllet i queda en Quimet en possessió dels diners d'una manera tan fàcil.

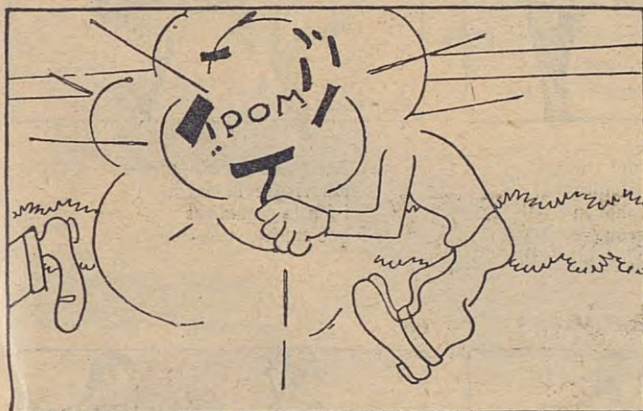
~::~ BROMES PESADES ~::~

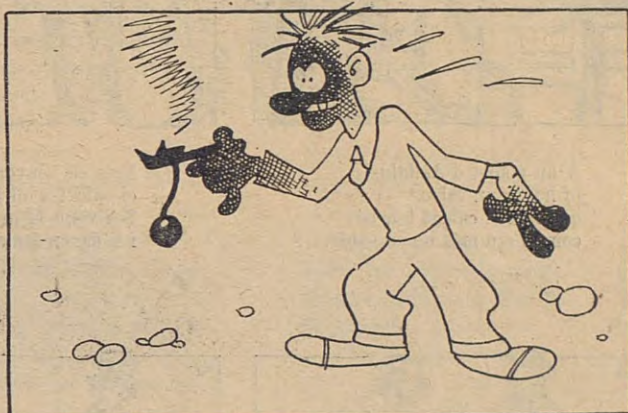
—¿Vols retratar-nos, Martí?

Mira, veus? s'apreta aquí.

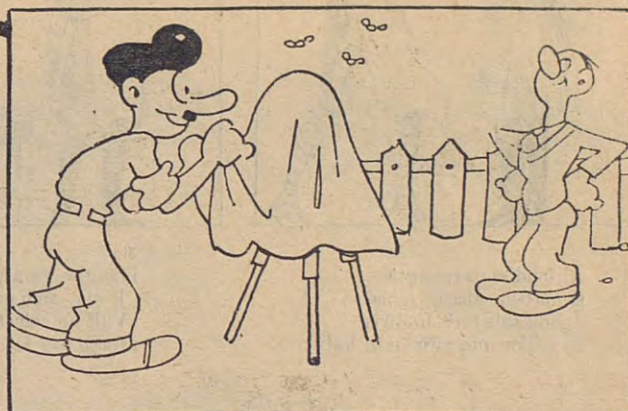
Però la màquina explota

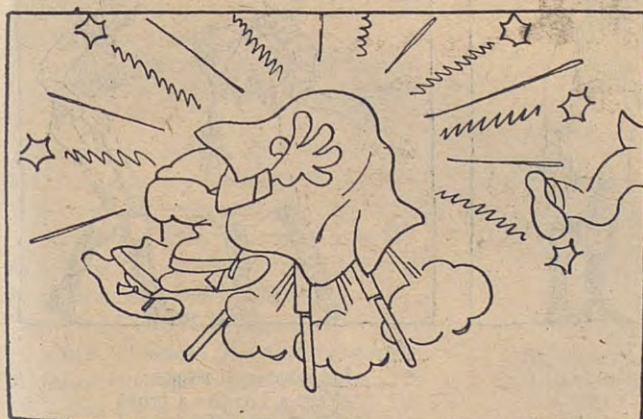
i, mireu quina carota!

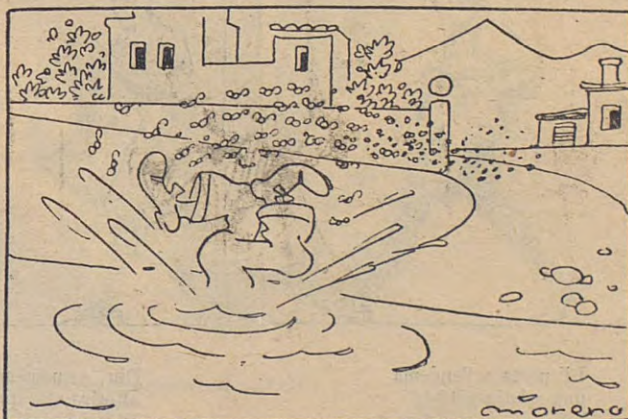
La revenja preparà...

Miquel, ¿em vols retratà?

Dessota el drap les abelles

li fan veure les estrelles.

Bona lliçó

A un poblet d'Andalusia hi havia un sabatè que feia el calçat tan bé com ningú més no en sabia.

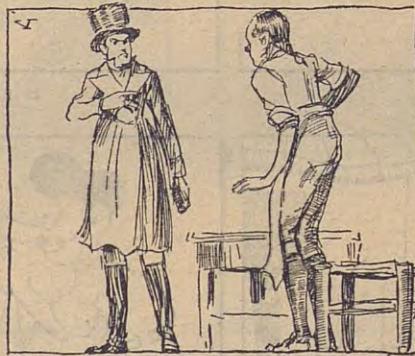
Tots els senyors del voltant el calçat a ell li compraven. Sos veïns el pregonaven i li daven fama gran.

Arribà un turista anglès per visitar la ciutat i féu la casualitat que calçat necessités.

Al fondista preguntà si un bon sabater sabia. «¿Bon sabater? Jo diria! El millor que al món hi ha!»

L'anglès va a veure el pegot, i li diu, amb cert menyspreu: «Vull un calçat de bon preu i força ben fet, si pot.»

«Sé que en eix recó de món mai sabates trobaré com a Londres saben fè.» L'altre s'empassa l'afront.

I li porta a l'endema una sabata perfeta, lleugera, fina, estreteta... no hi ha més que demanà.

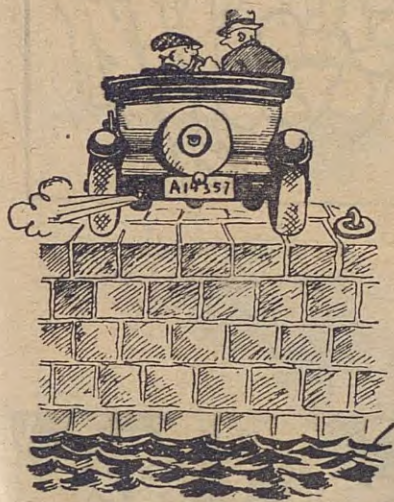
Diu, entusiasmat l'anglès: «Retiro allò que us vaig di. Veig que treballem molt fi! I l'altra sabata, ¿on és?»

I el sabater, li respon: «Vagi a Londres a prova si troba qui l'hi farà com en eix recó de món.»

Brillants d'ocasió

EN Replega estava satisfet. Aquell era un dels seus dies millors. Aprofitant la festa major de la Barceloneta, s'havia entretingut a fer passar duros i pessetes de plom dels que fabricaven els seus amics del soterrani. Quasi no hi havia barraca de la fira que no hagués carregat amb el mort d'alguna d'aquelles monedes.

—Fixa-t'hi bé. Ara t'eusenyaré de fer marxa endarrera.

(De *Der Gemütliche Sachse*.)

Mentre estava passant el balanç mentalment i comptant els guanys amb la mà a la butxaca, se li apropà un senyor molt ben vestit i que feia cara d'estar fortament preocupat.

—Dispensi—digué a en Replega, saludant-lo cortesament—¿no hauria pas vist per aquí un anell de brillants?...

—¿Anell de brillants?—féu en Replega, amb estranyesa—¿que en corren per aquí?

—L'he perdut i em sap molt greu, perquè era un record de família. Vegi si el troba. Donaré cent duros de gratificació.

I l'amoïnà senyor se n'anà per seguir donant veus entre el públic de la fira.

—Cent duros!—pensà en Replega—no m'anirien malament. Però qui sap on és l'anell a hores d'ara!

Acabà el balanç i recompte i s'adonà que li quedaven encara dos duros per passar.

Quan es disposava a cercar noves víctimes, veié apropar-se un homenet esquifit i pàl·lid que duia la mà closa amb gran sigil.

—Escolteu, company—digué a en Replega—vós féu cara de entendre-hi. Acabo de trobar aquest anell de brillants...

—Vejam—féu en Replega.

L'altre li'l mostrà. Era realment magnífic, però en Replega sospità de seguida.

—¿Per què m'ho dieu a mi, això?

—Es que jo no hi entenc res i voldria que em diguéssiu quan deu valer...

En Replega pensà ràpidament. Allò era el timo de la troballa que ell havia practicat tantes vegades: Un còmplice vestit de senyor us diu que ha perdut una joia i us ofereix gratificació. Després l'altre, vestit de pobre, us diu que ha trobat una joia. La compreu a bon preu, ja siga per cercar la gratificació, ja per apropiari-vos-la... i resulta que és plimsau!

—No farem res,—remugà en Replega—realment hi entenc més del que us pensen.

—¿Voleu dir que no val res?

—Res absolutament.

L'homenet se n'anà decepcionat. En Replega, però, tingué una idea brillant: Quina burla! Li compraria l'anell amb els dos duros falsos que li quedaven!

—Ep, escolten!—cridà.

L'altre es girà, esperançat.

—Si voleu, us en dono dos duros. El regalaré a la dona i es creurà que és de debò.

L'homenet acceptà agraït, i sense sospitar s'embutxacà els duros de plom i donà l'anell.

En Replega es dirigí cap a la parada del tramvia per anar-se'n a casa.

Però abans es deturà un moment en veure un nano que plorava. Fins els lladres com en Replega tenen moments de bon cor.

—¿Què tens, menut?—li preguntà.

—He perdut la baldufa nova!—somicà el xicotet.

—Vaja, no ploris. Té—prosseguí, en un arranc de generositat—aquí tens un anell ben maco. Porta'l a la teva mama i et comprarà una baldufa nova.

El noieta se n'anà saltant de content, i en Replega prengué el tramvia.

Al vespre es trobava a la taverna llegint el Ciero, quan una gasetilla li cridà l'atenció: es parlava de la Barceloneta, i després

de comentar la gran quantitat de moneda falsa que havia correbut per la fira, deia:

«Hem d'esmentar també la sort que tingué un xicot anomenat Miquelet, al qual un desconegut li féu entrega d'un anell de brillants que l'havia perdut el baró de Ramagré. El xicot dugué l'anell a sa mare, i aquesta el tornà al baró que recorria la fira tot desolat i donà cent duros a l'afortunada família.»

En Replega es posà morat, verd i groc en un moment.

—¿Us passa res?—féu el taverner,—feu mala cara!

—Porteu-me un porró d'aiguarent, que hi ha coses que val més ofegar-les!—féu en Replega.

Ben respost

En els «Grandes Almacenes» un dependent va fer tard al matí. A moment que entrava, el burgès se n'adonà, i amb veu terrible i sonora li manà entrà a son despatx. El xicot hi anà veient-se castigat o despatxat.

—Vejam, digui—va cridar-li irat el seu principal,—com és que arriba en eixa hora! Expliqui's! ¿què li ha passat?

—Ja veurà—el xicot contesta—és que m'he despertat tard i solament em quedava

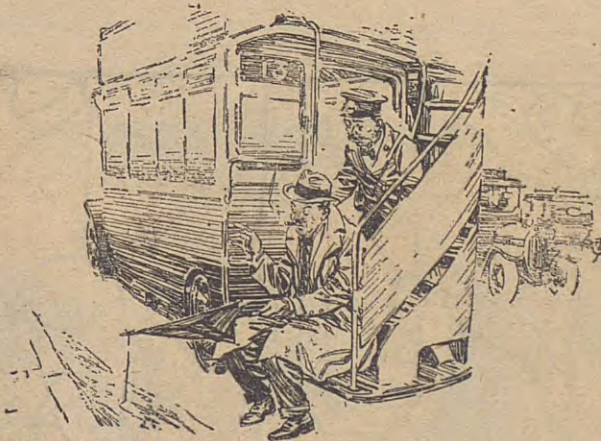
per temps de vestir-me, un quart.

—Un quart!—li diu cridant l'amo—jo en un quart tinc temps sobrat de vestir-me dos vegades!

—Sí senyor—el xicot fa—

prò és que jo a més de vestir-me em rento la cara i mans...

P. E. P.

—Bé, ¿que baixa o no?

Embricac:—Psit! Calieu que espantaren els peixos!

(De *The Humorist*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

A l'illa maten garrí
com si fos per Sant Martí.

Quan arribava la nit
senten a l'illa un brogit.

—Seran tigres o lleons,
ossos o rinoceronts!

Per tal del perill fugir
pugen a un arbre a dormir.

En Baliga fa una trampa
per si alguna fera eixampa.

Amb espines d'argelaga
el fons guarneix en Balaga.

Els desperta un imponent
soroll a la nit següent.

—Serà un enorme feli!
—No, Balaga, és un garrí.

El treuen molt ben lligat
i d'un arbre l'han penjat.

I fan pernills i embotits
que ja se'n llepen els dits.